vaje jej jedině závodní radě, postavené pod dozor báň. úřadů, nasvědčuje to tomu, že dozorčí moc podle § 26 cit. zákona je pravomocí ryze dozorčí a že nelze v ní hledati příslušnost k rozhodování sporu mezi závodní radou a jiným subjektem, zejména správou závodu.

Soud tento již opětovně přiklonil se k názoru, že příslušnost báň. úřadů podle § 26 zákona č. 144/1920 Sb. má povahu ryze dozorčí (srov. nález Boh. A 7384/28 a nálezy tam citované), a nevidí žádného přesvědčivého důvodu, který by jej pohnul ke změně tohoto právního názoru. Dovolával-li se právní zástupce st-lův při veřejném ústním líčení zdejšího nálezu Boh. F 5512/30, učinil tak neprávem, ježto v cit. nálezu je naopak vyslovena stejná zásada, že totiž na výkon dozorčí pravomoci stranám právní nárok nepřísluší. Další obrat v nálezu, na který právní zástupce st-lův klade důraz, že dozorčí zákrok může zasáhnouti do subjektivních práv strany, týká se případu, kdy dozorčí zákrok jest obrácen proti straně, která z rozhodnutí správního úřadu, vydaného v řádném procesu správním, nabyla práva, čehož však v daném případě ovšem není.

Nelze-li však přiznati st-li právní nárok na výkon dozorčí moci, pak musí býti stížnost, jež je namířena na rozhodnutí úřadu, jímž výkon dozoru byl odepřen, čemuž, jak shora bylo řečeno, rovná se zrušení dozorčího zákroku, vydaného k podnětu určité strany vyšším úřadem, uznána bezdůvodnou a slušelo ji zamítnouti, aniž soud měl příčinu a možnost pouštěti se do zkoumání správnosti důvodů, z nichž výkon dozoru byl odepřen.

Mimochodem budiž podotčeno, že podle ustanovení § 13 zákona č. 144/1920 Sb. výkon usnesení závodní rady přísluší závodní správě a že pro spor, o této věci vzešlý, jest otevřena správě závodu cesta podle § 19 odst. 1 bod 2 zákona č. 144/1920 Sb. a podle § 2 odst. 1 lit. a) zákona č. 170/1924 Sb. o hornických rozhodčích soudech, kde správa závodu může se i při úzkém výkladu § 19 odst. 1 bod 2 zákona o závod. radách, který tento soud ovšem neuznává za správný (nález Boh. A 6982/27), domáhati svého práva.

Č. 12.614.

Shromažďovací právo: * I slavnost, zakládající se ve smyslu oběžníku býv. uh. ministerstva vnitra z 30. září 1913 č. 7430 pres. (R. T. 130/1913) na lidovém obyčeji, může býti za podmínek uvedených v čl. 3 odst. 1 org. zákona č. 125/1927 Sb. zakázána.

(Nález z 6. listopadu 1936 č. 15.880/36.)

Věc: Spolek »Deutscher Kulturverband« ve Spišské Nové Vsi (adv. Dr. Vilém Künzel z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 8. srpna 1934 o uspořádání slavnosti.

Výrok: Napadené rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem okr. úřadu ve Spišské Nové Vsi z 20. června 1934 nebylo stěžujícímu si spolku povoleno uspořádati 23. června 1934

svatojanskou slavnost, záležející v založení ohně na vrchu Rittenbergu. V důvodech se uvádí, že zmíněná svatojanská slavnost nemá býti v podstatě ničím jiným než oslavou letního slunovratu, o které je všeobecně známo, že je pokládána za slavnost germánskou, pangermánskou. Uspořádání takové slavnosti ve Spišské Nové Vsi, městě to téměř čistě slovenském, mohlo by ve velké většině obyvatelstva vzbuditi nelibost, odpor a rozruch, zejména když se má konati na vrchu Rittenbergu, na místě viditelném, čímž by se městu i okolí vtiskoval v tomto směru ráz německý a germánský.

Nař. rozhodnutím byl tento výměr v plném rozsahu schválen na základě důvodů v něm uvedených a odvolání bylo zamítnuto, při čemž byla v úvahu vzata okolnost, že okr. úřad měl pro své zamítavé stanovisko dostatečnou oporu pro úsudek, že by povolením této slavnosti mohlo dojíti k porušení veřejného pořádku a klidu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle oběžníku min. vnitra z 30. září 1913 č. 7430 pres. (R. T. 130/1913), kterým na Slovensku a Podkarpatské Rusi je dosud upraveno právo shromažďovací (srov. Boh. A 6103/26), je možno uspořádati veřejné shromáždění a veřejný průvod (pochod) pod širým nebem jen se svolením policejní vrchnosti, obdrženým na základě předběžného oznámení. Nepodléhají oznámení a povolení na lidovém zvyku se zakládající slavnosti a průvody (veřejné zábavy), církevní procesí, poutě, svatební anebo pohřební pochody atd., pokud se konají obvyklým způsobem. Není tedy třeba úředního povolení k pořádání slavnosti, zakládající se na lidovém zvyku, pokud se slavnost má konati obvyklým způsobem. Tím však není řečeno, že pořádání takové slavnosti se vůbec vymyká pravomoci úřadů politických, resp. státních úřadů policejních.

Čl. 2 zákona č. 125/1927 Sb. stanoví, že min. vnitra a politické (státní policejní) úřady jemu podřízené jsou povinny — pokud to není nebo nebude uloženo jiným úřadům nebo orgánům — bdíti nad veřejným pořádkem, klidem, bezpečností a mravností a odvraceti v tomto směru všeliké nebezpečenství a odstraňovati nastalé poruchy; podle čl. 3 téhož zákona mohou tyto úřady za účely právě uvedenými vydávati — vyjma případy nutné a neodkladné se schválením zem. úřadu — příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné, jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy a ukládati na nedbání jich tresty v článku tom uvedené. V těchto mezích nelze politickému (státnímu policejnímu) úřadu upříti právo, aby zakázal také pořádání slavnosti, zakládající se na lidovém obyčeji, třebas k jejímu pořádání — jak bylo uvedeno — úředního povolení vůbec třeba není, neboť uvedeným ustanovením zákona o organisaci politické správy byly politické (státní policejní) úřady zmocněny, aby v mezích tu stanovených zasahovaly i do sféry zásadní dovolenosti (srov. Boh. A 11.927/35). V zákazu takovém, který může býti vydán bez schválení zem. úřadu jen, když jde o případ nutný a neodkladný, musí býti tedy nejen vysloveno a odůvodněno, že je v zájmu veřejném nutný, nýbrž také odůvodněno, proč se úřad obává ohrožení veřejného pořádku, klidu, bezpečnosti a mravnosti, na jejichž zachování zákaz vydává.

Podle toho, co bylo uvedeno, může býti i slavnost, zakládající se na lidovém obyčeji, za podmínek uvedených v čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. zakázána; není proto správný názor stížnosti, že pořádání lidových slavností žádnému omezení nepodléhá. Pro názor stížnosti nelze nic čerpati z § 128 ústav. listiny, podle něhož všichni státní občané republiky Československé jsou si před zákonem plně rovni a požívají stejných práv občanských a politických, nehledíc k tomu, jaké jsou rasy, jazyka nebo náboženství, neboť — jak bylo uvedeno — právo úřadu zakázati lidovou slavnost plyne z čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. a toto ustanovení zákona dopadá na všechny státní občany bez rozdílu. Půjde vždy jen o to, zda úřad, vydávaje zákaz lidové slavnosti na základě uvedeného ustanovení zákonného, nevybočil z mezí tímto zákonem stanovených. O této otázce uvažoval nss v rámci námitek formulovaných ve stížnosti (§ 18 zákona o ss) takto:

Úřad I. stolice vycházel ve výměru z 20. června 1934 z předpokladu, že slavnost, kterou stěžující si spolek hodlal uspořádati 23. června 1934 na vrchu Rittenbergu, se zakládá na lidovém obyčeji, přes to však tuto slavnost zakázal, a to proto, že její uspořádání ve Spišské Nové Vsi, městě to téměř čistě slovenském, mohlo by vzbuditi u velké většiny obyvatelstva nelibost, odpor a rozruch, zejména když se má slavnost konati na vrchu Rittenbergu, na místě daleko viditelném, čímž by se městu i okolí vtiskoval v tomto směru ráz německý. V odvolání z tohoto výměru tvrdil stěžující si spolek, že od svého založení každého roku oslavoval letní slunovrat zakládáním ohně na vrchu Rittenbergu a že tato slavnost nikdy nepůsobila nelibost, odpor nebo rozruch u Slováků. Žal. úřad toto odvolání zamítl a výměr úřadu I. stolice v plném rozsahu potvrdil, vysloviv, že úřad I. stolice měl pro své zamítavé stanovisko dostatečnou oporu pro úsudek, že by povolením slavnosti, o kterou jde, mohlo dojíti k porušení veřejného pořádku a klidu. Stížnost naproti tomu namítá, že pro tento závěr není žádného podkladu ve výměru úřadu I. stolice. Nss uznal stížnost v tomto směru odůvodněnou.

Bylo uvedeno, že v odvolání ze zákazu slavnosti na vrchu Rittenbergu ve Spišské Nové Vsi brojil stěžující si spolek proti správnosti úsudku úřadu I. stolice, že tato slavnost by mohla vzbuditi u velké většiny obyvatelstva nelibost, odpor a rozruch, tvrdě, že dosud nikdy tato slavnost nelibost, odpor a rozruch nevzbudila. S touto námitkou se žal. úřad nevypořádal přes to, že to bylo jeho povinností, neboť, kdyby pravda bylo to, co spolek uváděl v odvolání a opakuje ve stížnosti podané k tomuto soudu, neměl by úřad dostatečného podkladu pro úsudek, že při slavnosti, o kterou jde, by mohlo dojíti k porušení veřejného pořádku a klidu. Jestliže žal. úřad se omezil v nař. rozhodnutí na potvrzení výměru úřadu I. stolice, jehož skutkový základ byl odvoláním uveden v pochybnost, a neuvedl sám konkretních, procesně bezvadně zjištěných skutečností, z nichž by plynul závěr, že lidovou slavností, kterou stěžující si spolek chtěl uspořádati, mohl by býti porušen veřejný pořádek a klid, založil svoje rozhodnutí na řízení neúplném a proto podstatně vadném.

Z těchto důvodů muselo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zákona o ss.